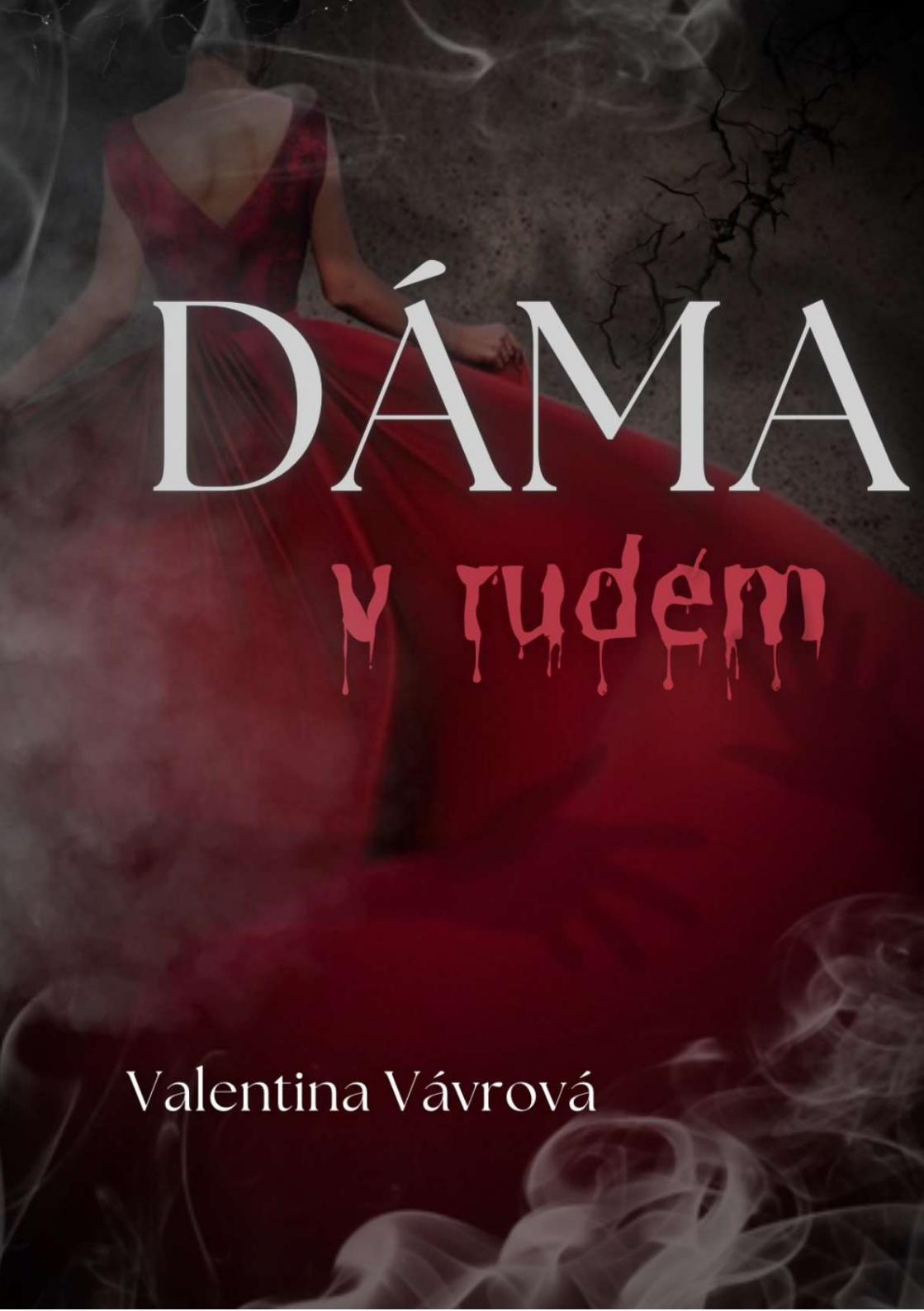

DÁMA

v rudém

Valentína Vávrová

Dáma v rudém

Valentina Vávrová

Brno, 2025

Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,

v pořadí 112. knihy v edici SOLIS,

první elektronické vydání.

Autor © Valentina Vávrová

Korektura a redakce: Nicol Keithe, Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc

Sazba: Monika Kurucová

Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-53064-71-2 (epub)

978-80-53064-72-9 (PDF)

Anotace

Olívie vede dvojí život – ve dne je oddaná zdravotní sestrou na oddělení ARO, v noci médium, které naslouchá hlasům mrtvých a pomáhá jim završit nedořešené příběhy.

Jenže když se během Halloweenské seance objeví duch brutálně zavražděné ženy a žádá po ní spravedlnost, Olívie zjistí, že se zapletla do případu, který sahá mnohem hlouběji, než tušila.

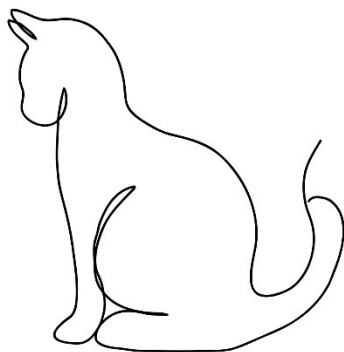
Do jejího světa navíc vstupuje Eleonora – tajemná žena v rudých šatech, jejíž osud je obestřen stínem. Její prosba o pomoc se zdá být dojemná, ale brzy vyjde najevo, že za závojem tragédie se skrývá cosi mnohem temnějšího.

A tentokrát nemusí jít jen o klid duší, ale o přežití jí samotné.

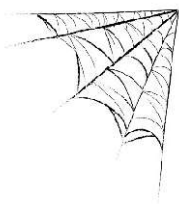
Volné pokračování Cizince se zapalovačem.

Pro Lukáše, mého největšího fanouška

Kapitola první

Eleonora

Moje dítě!

Moje překrásná dceruška! Jak se to mohlo stát?! Ležela si tak spokojeně v kolébce, kam ji porodní bába uložila. Když jsem se trochu zmátořila po tom těžkém porodu, šla jsem se na svoji Aničku podívat, ale byla úplně promodralá a studená...

Vykřikla jsem hrůzou, až se můj hlas odrážel od stěn. Během chvilky u mě byla bába. Snažila se maličkou oživit, ale ani přiběhnuvší doktor nic nezmohl. Pouze mně a Antonínovi sdělil, že je mrtvá.

Proč mě Bůh tak krutě trestá?! Jak mi mohl vzít to nejcennější, co mi dal?

Po téměř celém dni porodních bolestí. Potom, co mi doktor skákal po břicho, aby malé pomohl ven z mého rozervaného lůna. Po několika hodinovém krvácení, kdy mi hrozilo, že vykrvácím, bylo mé jediné přání spatřit naše krásné děťátko, na které jsme se tolik těšili.

Tisknu ji k sobě jako smyslů zbavená. Porodní bába se mi ji snaží vyrvat z náručí, zatímco lékař utěšuje Antonína. V uších slyším jen svůj vlastní puls, v hlavě mi třeští. Na tělo se mi lepí ledová, propocená noční košile. V klíně mě bodá, když sedím v lůžku, ale nedovolím si položit se, jen pevně držím svou dcerušku v náručí a pláču.

Když se jim podařilo mi moji Aničku sebrat, bylo to bolestné, jako by mi vyrvali srdce z hrudníku. S mým děťátkem zemřela i velká část mě. Pan doktor Dvořák mi do paže vpíchl opium na uklidnění a porodní bába mě každou hodinu kontroluje, zda nekrvácím z rodidel. Hodiny jen nehybně ležím a po tvářích mi tečou slzy.

Kéž bych tak mohla zemřít místo své milované dcerky...

Olívie

Vídám mrtvé lidi.

Kdo by tuhle větu z filmu Šestý smysl neznal? Jenže když se tohle stane skutečností, tak to ani zdaleka není taková sranda jako oblíbená větička z meme obrázků na sociálních sítích...

Olívie přemýšlela o včerejší denní službě.

Svoji práci miluju, ale někdy je to náročný. Zvlášť když mě duše mrtvejších pacientů doprovází až domů. Bylo by ale sobecký, kdybych svůj dar média nevyužívala k tomu, abych pomáhala lidem...

Seděla v obývacím pokoji a popíjela kávu. Oknem proudilo slabé odpolední slunce a venku zářily barevné listy na stromech. Za ten více než rok, co pracuje na oddělení resuscitační péče, pomohla zachránit nespočet lidských životů a najít klid desítkám ztracených duší.

Pokoj pro hosty se stal místem pro konání seancí. Moc návštěv ani nechtělo strávit noc v bytě, kde došlo k tolika podivným událostem.

Olívie a Lukáš proto pořídili do pokoje starožitný kulatý stůl, k němu čtyři židle a samozřejmě nesměla chybět ani tabulka Ouija. Nakoupili spoustu svíček a doplnili je miskami se solí a dalšími ochrannými bylinkami, o kterých si Olívie vše důkladně nastudovala.

Přívěsek, jenž jí zůstal jako talisman po zemřelém médiu Tereze, pečlivě uložila do krabičky, kterou schovala do jednoho ze šuplíčků. Přišlo jí to tak správné, vzhledem k tomu, že jí Tereza pomohla porazit

Cizince se zapalovačem. Aby však měla neustále k dispozici ochrannou moc pentagramu, nechala si tento symbol vytetovat na šíji.

Ze zdi odstranili zrcadlo, aby se v něm duše mrtvých nespátrovaly. V místnosti zůstaly skřínky, do nichž Olívie nakoupila spiritualistické předměty a knížky z antikvariátů, čarodějnických a věšteckých obchůdků. Několik knih si vzala se svolením Terezy z jejího bytu. Zbylé místo vyplnil menší pohodlný gauč, zdobil ho přehoz s mandalou.

Takový nábytek pochopitelně u návštěvníků vzbuzoval otázky. To, co se v bytě odehrálo, se nedalo vyprávět bez obalu. Nejbližším přátelům, kteří byli nakloněni spirituálním záležitostem, mohli říct trochu více podrobností, u ostatních z rodiny a známých s informacemi šetřili.

Oficiální verze byla taková, že je v bytě jakýsi elektromagnetický smog, a ten může na citlivé jedince působit nepříznivě. Proto Tereza vyskočila z okna. Dost možná to mělo vliv i na psychický stav Valerie. Ta bydlela v bytě před Olívií, a i přes intenzivní léčbu deprese spáchala sebevraždu.

Proto, z pověřivosti a snad i opatrnosti způsobené vírou na duchy, zasvětili Olívie a Lukáš pokoj pro hosty těmto rituálním předmětům. Čas od času provádí preventivně očistnou seanci a někdy i vzpomínkové rituály. Zatím každý tuto výmluvu přijal bez většího podezření.

Kdyby jen tušili...

Naštěstí pro všechny se duše, kterým Olívie pomáhala, nezjevovaly

ani nijak otevřeně neprojevovaly, pokud nebyla sama nebo je k tomu přímo nevyzvala během seance.

Sem tam blikala světla, pootevíraly se šuplíky, někdy duchové nepozorovaně přemísťovaly různé věci, například mobil nebo knížku, což bylo otravné, když pak tyto věci Olívie marně hledala na místě, kde je původně nechala. Nejintenzivněji se jí však ztracené duše zjevovaly ve snech.

Svůj dar přijímala pokorně. Brala ho jako své druhé poslání. Duše zemřelých pacientů ji většinou kontaktovaly krátce po své smrti. Jako by přirozeně věděly, že je Olívie médium.

Objevily se s prosbou o pomoc a ona pak nenápadně pátrala po informacích a kontaktech na příbuzné, kterých se většinou nedořešené záležitosti mrtvých týkaly.

Často šlo o neuskutečněné usmíření nebo prozrazení nějakého tajemství, které si mrtví nechtěli vzít do hrobu. Olívie musela opatrně volit přístup, většinou ale poznala, jak s daným pozůstalým jednat a kolik ze spiritualistických podrobností sdělit.

Někdy stačilo, když jednoduše předala dál to, co zemřelý nestihl sdělit. Jindy si s pozůstalými domluvila seanci, při které přímo zprostředkovala kontakt mezi duchem a jeho nejbližšími a na závěr pomohla duši opustit svět živých.

Ne vždy se však setkala s pochopením truchlících. Někteří Olívii nevěřili, že komunikuje s jejich zemřelým příbuzným, a občas ji i dost

nevybíravě odmítli. V těchto případech se snažila alespoň pomoci najít duším cestu ven z našeho světa.

Vytvořila si v tom systému a byla se svou prací zdravotní sestry i média spokojená. Měla pocit, že využívá všech svých znalostí, schopností a dovedností k tomu, aby pomáhala druhým, a to jí dávalo velký smysl.

Z přemýšlení ji najednou vytrhl hluk vycházející z pokoje pro hosty.

Copak se tam asi děje?

Vstala a šla se podívat. Otevřela dokořán dosud jen pootevřené dveře a spatřila Tečku, jak v zápalu boje s mouchou skáče po kulatém rituálním stolku.

„Co tady blázníš, ty trdlo?“ zasmála se na rozdováděného kocoura a pohladila ho.

Zaměstnán lovem si Olívie vůbec nevšímal, tak ho jen chvíli pozorovala a byla ráda, že za hlukem nestál další nešťastný poltergeist.

